

Formační cyklus Mezinárodní rady SFR na rok 2014

Díl č. 3: Sv. Ludvík a manželství

„Bůh, Francie a Markéta“ – motto na Ludvíkově snubním prstenu.

„Jestliže někdy utrácím hodně peněz, raději bych je z lásky k Bohu utrácel za almužny, než nicotnosti či módní věci.“ Sv. Ludvík své ženě Markétě

HISTORICKÉ POUČENÍ: MANŽELSTVÍ PROŽÍVANÉ S VÍROU

Jsou to sami manželé, kteří si vzájemným souhlasem udělují svátost manželství.

V dobách sv. Ludvíka uzavírali muži a zejména ženy sňatek mnohem dříve než dnes. Manželství bylo obvykle výsledkem dohody mezi rodinami budoucího páru. Ludvíkovi bylo dvacet let, když se ženil s třináctiletou Markétou Provensálskou.

Nikdy se před sňatkem nesetkali, ale brzy se začali mít navzájem rádi. Na první z jedenácti dětí čekali 6 let a zažili i bolest ze ztráty mnoha z nich. Ludvík velmi miloval svou matku Blanku Kastilskou a byl rozpolcený láskou k ní a láskou k Markétě. Aniž by přestal matku ctít, nakonec si vybírá Markétu.

Svůj veřejný život Ludvík sdílel se svou ženou. Vzal ji s sebou ke svému prvnímu odjezdu na křižiáku, což byla absolutní novinka. I když Markéta muži často nerozuměla, přijala manželovo náboženské nadšení, které časem rostlo a vyžadovalo její větší nasazení. Ludvík si uvědomoval, že po ní žádá hodně a velmi mu záleželo na tom, aby zajistil její budoucnost.

PASTORÁLNÍ POUČENÍ: ZVOLIT SI NĚKOHO A OPĚT SI HO ZVOLIT

Ludvík a Markéta si jeden druhého nevybrali, ale vzájemně se s důvěrou přijali a milovali. Láska je vždy o rozhodnutí. Pro toto jejich rozhodnutí jsou pro nás oba vzorem. Tím nás také přivádějí k otázce: „Rozhoduji se každý den i já pro své ANO své manželce, svému manželovi?“ S postupujícím časem se manželský pár vyvíjí a manželství vyžaduje, aby se manželé přijali nejen takoví, jací jsou, ale i takoví, jakými se stávají. Víc a víc zjišťují, že jsou jejich protějšky jiné. A jelikož se pár rozhodl růst společně, nutí to každého z nich, aby se trochu přizpůsobil, trochu obrátil. Svatý Ludvík byl velmi zbožný. Základem života křesťanské dvojice je modlitba, která do centra své lásky a svého svazku vkládá Boha. Osobní a manželská modlitba tak jednu druhou dovršuje a podpírá. Ludvík Markétě navrhl, aby své manželství začali třemi dny zdrženlivosti. Také pro nás je dobré, abychom se v určitých okamžicích svého sexuálního života zastavili, abychom jeden druhého

nebrali jako nástroj uspokojení a více se přijali jako jedinečné osobnosti. Stejně důležité je, abychom spolu často komunikovali, stejně jako Ludvík s Markétou. Vědět, jak spolu mluvit, vědět, jak jeden druhému odpouštět, je v rodině životně důležité stejně jako denní růst ve škole dialogu (viz Řehole čl. 17 a 19 a GK čl. 24).

OD SV. LUDVÍKA K DNEŠKU

Náměty ke sdílení a otázky k výměně názorů:

Vztahy:

Co v křesťanském svazku živí lásku?

Co jí dovoluje přetrvat léta a znovu se obnovovat?

Co nás uschopňuje se vzájemně přijmout v průběhu manželství i přes osobní proměny?

Duchovní život:

Které oblasti a souvislosti manželství nás mohou před Bohem obohatit?

Jak se můžeme navrátit k prameni naší svátosti manželství?

Jaké místo v našem manželství zaujímá modlitební život?

Jde nám společná modlitba?

Jsme vždy na stejné duchovní vlně?

Kdybychom si v příštích dnech pročetli naši přípravu na manželství, jak bychom ji dnes obnovili?

Přijetí:

Všichni víme, že pár může procházet těžkostmi. Kolik místa v našich rodinách, společenstvích poskytujeme pro ty, kteří procházejí či prošli manželskou krizí či oddělením? Jak je podporujeme?

Přenos:

Odhodlání ke křesťanskému manželství dnes očividně chybí. Slib věrnosti na celý život může způsobit a vyvolat strach. Mohu se i já přes všechny požadavky stát svědkem krásy svátosti manželství? Kdybych si mohl promluvit se snoubenci, jaká bych volil slova?

ŽÍT DRUHÝ VATIKÁNSKÝ KONCIL

Svatost manželství a rodiny

Kristus Pán bohatě požehnal této mnohotvárné lásce, která vytryskla z božského zdroje lásky a byla utvořena po vzoru jednoty mezi ním a církví. Jako kdysi Bůh vyšel svému lidu v ústrety úmluvou lásky a věrnosti, (3)((3/Srov. Oz 2; Jer 3,6-13; Ez 16 a 23; Iz 54.)) tak nyní Spasitel lidí a Snoubenec církve (4)((4/Srov. Mt 9,15; Mk 2,19-20; Lk 5,34-35; Jan 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,27; Zj 19,7-8; 21,2 a 9.)) vychází vstříc věřícím manželům svátostí manželství. Zůstává pak s nimi, aby, tak jako on miloval církev a vydal sám sebe za ni, (5)((5/Srov. Ef 5,25.)) i manželé milovali jeden druhého ve vzájemné oddanosti s trvalou věrností. Opravdová manželská láska je pozdvižena k účasti na božské lásce; vykupitelskou silou Kristovou a spásonosným působením církve se usměřňuje a obohacuje, aby manželé byli účinně vedeni k Bohu a dostalo se jim pomoci a posily v jejich vznešeném úkolu otce a matky. (6)((6/Srov. 2. vat. koncil, Věrouč. konst. o církvi Lumen gentium: AAS 57 (1965), 15-16; 40-41; 47.)) Proto jsou křesťanští manželé posilováni a jakoby svěceni k povinnostem a důstojnosti svého stavu zvláštní svátostí; (7)((7/Srov. Pius XI., enc. Casti connubii: AAS 22 (1930), 583.)) její silou plní svůj úkol v manželství a v rodině a prodchnuti Kristovým duchem, jenž naplňuje celý jejich život vírou, nadějí a láskou, spějí stále více k vlastní dokonalosti a k vzájemnému posvěcení, a tím i ke společné oslavě Boha.

Gaudium et spes, Církev v dnešním světě, § 48,2

ŽÍT EVANGELIUM (MT 7, 21.24-29)

Stavět na skále

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále.

Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále.

Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku.

A spadl přívál, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký.“

Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.